

Ozorai Sándorné Jánosházán, 1946-Ban

Ez a kép 1946-ban készült, amikor vártuk a Rákosi Mátyást Jánosháza határában. Kimentünk a 8-as főúthoz fogadni őt. Először még szerették az emberek Rákosit, megvendégelték a Tanácsházán. Akkor még nem voltam férjnél. Mikor Bergen-Belsenből szabadultunk, mindenkit ki akartak vinni Izraelbe hajóval. 'I go home!', megyek haza, mondtam, mert én tiltakoztam, és velem együtt volt egy cigány lány, 'I go home!', az is ezt mondta. Én tudtam, hogy a két bátyám él, mert minden lágerban leadták a neveket. Az én nevemet is leadták, hogy ott vagyok, élek és megmaradtam. Ugyanúgy a Bözsi nővérem is. Négyen maradtunk a hatból. Ausztriában a két bátyám egy udvarban talált egy lerobbant amerikai dzsipet, nekihasaltak, megjavították, és még három embert hazahoztak Jánosházára. Mire mi hazajöttünk, ők már itthon voltak. Jenő bátyámnak

lakatosműhelye volt, régen ilyen csikósparherteket csinált, benne volt a névjegye, hogy ő csinálta. A háború után hetven sparhertet visszaadtak vagy kifizettek neki a környék falvaiból, azért, mert a Sternberger Jenő az olyan ember volt, hogy amit megígért, az arra a napra meglett. Mind a két bátyám visszaszerezte a lakását. Sanyi lakásában laktunk, de közben Jenő megszerezte a műhelyét, az utcában lévő nagy rőfös, rövidáru-kereskedőnek a lakását pedig megkapta hivatalosan. Nagylengyelben kaptunk földrészt, mert ott a nagymamám és a férjei révén birtokunk volt. A háború után Türrjétől kezdve Zalaegerszegig, Nagykanizsáig szereztek nekem özvegyembereket, de én nem mentem volna olyanhoz hozzá, akinek családja volt, és azt mondja, hogy a felesége mennyivel másabb volt. Elég volt nekem a testvéreimet siratni.